

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Roma, sed vmbra quædam nō magnæ partis: nisi quantum etate nostra cardinales, excitatis magnificis aliibus, eam renouant: quod magis atq; magis per singulæ dies crebrescit. Per quæ tempora Saxones & Sueni, quos Alemannos vocant, colloquium habuere in Orientali Francia de rebus regni: cùm & Imperator abesset, & malè meritus de summo Pontifice, dudum regno destitutus haberetur: Initioq; consilio, Hermannum quendam Lotharingiæ ducem, cui nemo etate illæ bellicis in rebus, aut magnitudine opum potuit comparari, regem Romanorum declarauere: dederantq; illi Saxones arcem ad oppidum Isleue. Ibi quoniam allum abundant, Imperatori j illum per contumeliam appellebant regem Alliorum. Multa interim prælia inter Conradum ducis Bohemiæ fratrem, & Lupoldum marchionem in superiori Bauaria: deinde inter Bauaros & Suehos, iuxta Danubium: ybi Palatini comitis Cunonis filius in acie cecidit.

C A P V T X I.

Annus erat post Christum millesimus octuagesimus quintus, cùm Henricus ex Italia descendens, synodus indixit Moguntie: ibique episcopi rebelli Imperatori & suo antipapæ, deponendi iudicatur: alij in eorum locum surrogantur. Aderant legati adulterii Pontificis, vt res legitimum ordinem habere videlicet nonnulli pontificatu dignissimi, illo tamen ordine male ingressi, perueniunt in sedes suas. Imperator descendens per prouincias, quæ per absentiam eius longe euanuerant innouata, suum in ordinem restituit. Saxonum principes non reluctantur: pacata videbantur omnia, cùm marchio Saxoniae Egbertus, Imperatoris propinquus, rebellionem resuscitauit: sed non latè illa manavit.

Aequa

Aequus iam videbatur in ea parte Imperator, qui consensit conuenire ex prouincijs doctissimos, qui de iure duorum, qui se pro summis pontificibus gerebant, disquirerent. vnde omne Imperatoris factum pendere videbatur. Conuenere pontifices, & secum vnde cunq^z viros traxere doctissimos. Cœpit ventilari causa: Iure, an iniuria, Henricus rex ab Hildebrando tunc Gregorio V II. excommunicatus, & regno destitutus videtur. Erant qui in utrunque partem sentirent. Capit^a sententiarum resederant apud & vesilonem Moguntium, & Gebehardum Salsburgensem archiepiscopos: cum sentiret Salsburgensis, Imperatori, sicut omni Christiano, parendum Romanæ synodo, & eius euocationi: quam cum contempisset, non posse videri per iniuriam in regem prolatam excommunicationis, & crescente contumacia, etiam destitutionis sententiam: Moguntino vero contraria afferente, regem magna suarum rerum parte spoliatum, magnis prouincijs destitutum, non oportere illo in tempore iudicari, priusquam ad sua restituatur: Quæ contradic^{tio} tam diu valuit, ut & vesillo in sua sententia perdurans, à legatis Rom. pontificis, qui aliquando accesserant, de heresi notaretur: Et excreuit serpendo diuersitas, vsq^z ad Henrici ab Imperio destitutionem, quam suo loco commemorabimus. Interim Henricus rex, cognito quod Saxones & Suevi, regem sibi Hermannum Lotharingum acciuerint, infesto exercitu petit Saxoniam. Obiecere Imperatori Saxones, quas poterant vires: sed iusta acie congregati vitarunt. Et regis declinante, vocatis Suevis, exercitum conscribunt, Wirtzburg (quæ nunc Herbipolis collato ex Gracis & Latinis vocabulo dieitur) in orientali Francia urbem obseruant. Imperator cum copijs aduolat, urbem obsidio-

ne soluturus. Illi conuersi, regem acie excipiunt. Graue quidem prælium, sed neutrò inclinante victoria, digressi sunt. Saxones & Suevi potiuntur vrbe, Imperator episcopum reiiciunt: Alberonem reponunt ab ipso destitutum. Sed cum redissent in sua, Imperator, vrbe eiusdem Alberone, rursus Meinardū suum restituit. Hermannus aut, quem regem creauerant, cernens Henricū inuictus, scere, deposito regis nomine, Hērico recōciliatur: & būi post in obsidione castelli, ictus lapide interiit. Hisce ille Hermannus, quem per contumeliam Henrici milite Allium, ex memorata causa, cognominauerunt.

CAPVT XII.

Mortua deinde non longum Imperatrice Bertha, quæ filia erat Ottonis Italici, non diu moratus Henricus Imperator, nuptias secundas Colonia in iugis celebravitq₃: & duxit relietam Vthonis marchionis, filiam regis Russorum, pudicissimam fœminam: sed de qua Hēricus poste à malè sentiret & loqueretur. Nec mirum debet videri, Russorum regna ad Teutonas mittere cōpam. Nam Sigebertus, memorabilis scriptor Gallicus, testis est, hoc Henrico imperante, duos Russi regis filios de regno contendentes, eosquæ processisse, vi pulsū alter, Henricum adierit, sē, regnumq₃, subiiciens Imperio, si armis illius reduceretur. Sed tanta erant in inscribus Romani Imperij bella, ut externis Henricus valere non posset: & erat via per Polonus foederatos, non subditos, in Russiam perueniendi. Erant tum in regno Egbertus marchio Saxonie, qui Imperatori malpareret: Sed ille se muro contimens defendit. Obsidione firmata, mulci milites ad vicinum Natalis Christi diem abiérunt ex castris. Erumpens Egbertus, cum hos non ignoraret, stragem peregit: in qua episcopus Lan-

samus, se. Cap qui tu aut illi Impera qui pos memor accepit sua red cum tra quod p vendic in mole militib suprà si contule etiam t ni habi fœmina ens, ad eas p tifices bantur bardian

O laude e tamen pender ras & sunmo